

Lottie Cunningham abandoned her Rio Coco in 1982 with "Red Christmas" studied four professional careers and has become the voice of the indigenous who are being exterminated in the Caribbean Coast.

Lottie Cunningham wanted to end her days along the shore of the Rio Coco that saw her grow up. She has a house in Bilwaskarma for her retirement. "I would like this struggle to end soon to be able to go to my community," she says hopefully. Even though she thinks it will be difficult for her to live long enough to see "the end of the struggle."

As a child she ran around the crystal-clear creeks, fishing in the river, or participating in "pana-pana", an activity where the entire community joyfully harvests what was planted. "The planting is done collectively, and the harvest is done collectively," she says.

Returning to where she was happy. The life of that girl in the stilt house of her grandmother Elvida Cunningham Davis, a woman who "talked to the trees", complained to them when they did not produce and taught little Lottie, and another 11 grandchildren, the principles that would lead her today to be one of the most recognized defenders of indigenous rights. So much so that a few days ago she was awarded the 2020 Right Livelihood Award, the prize popularly known as the "Alternative Nobel".

Cunningham studied Nursing to serve her community, and when she felt that as a nurse her claims were not being heard, she studied Law.

"I identify myself as a Miskita indigenous person," says this 61 year old woman who abandoned her river in 1982 with the forced displacement operations known as Red Christmas, carried out by the Sandinista government. She studied four professional careers and has become the voice of the indigenous from the Caribbean Coast who are being exterminated.

You abandoned your community with Red Christmas. How was that?

I was then working as a nurse in Bluefields. I was not there at the moment that it started, nevertheless, I was transferred there and personally experienced the displacement of my communities as a nurse. When I was in the south (Bluefields) the Ministry of Health was looking for nurses who spoke Miskito and I signed up as a volunteer

Lottie Cunningham verliet haar Rio Coco in 1982 met "Red Christmas", studeerde vier professionele carrières en is de stem geworden van de inheemse bevolking die wordt uitgeroeid aan de Caribische kust.

Lottie Cunningham wilde haar levensdagen eindigen aan de oever van de Rio Coco die haar zag opgroeien. Ze heeft daar een huis in Bilwaskarma voor de tijd van haar pensioen. "Ik zou graag zien dat er binnenkort een einde komt aan deze strijd om naar mijn gemeenschap te kunnen gaan", zegt ze hoopvol. Ook al denkt ze dat het moeilijk voor haar zal zijn om lang genoeg te leven om "het einde van de strijd" te zien.

Als kind rende ze rond de kristalheldere krekens, viste ze in de rivier of deed ze mee aan "pana-pana", een activiteit waarbij de hele gemeenschap met vreugde oogst wat geplant was. "Het planten gebeurt collectief en de oogst gebeurt collectief", zegt ze.

Terugkeren naar waar ze gelukkig was geweest. Het leven van dat meisje in het paalhuis van haar grootmoeder Elvida Cunningham Davis, een vrouw die 'tegen de bomen sprak', ze klaagde bij hen toen ze niet produceerden en ze leerde de kleine Lottie en nog eens elf kleinkinderen de principes die haar zouden leiden om vandaag een van de meest erkende verdedigers van de rechten van de inheemse bevolking te zijn. Zo erg zelfs dat ze een paar dagen geleden de Right Livelihood Award 2020 ontving, de prijs die in de volksmond bekend staat als de "Alternatieve Nobelprijs".

Cunningham studeerde verpleegkunde om haar gemeenschap te dienen, en toen ze voelde dat haar oproepen als verpleegster niet werden gehoord, studeerde ze rechten.

"Ik identificeer mezelf als een inheemse Miskita", zegt deze 61-jarige vrouw die in 1982 haar rivier verliet tijdens de gedwongen verplaatsingsoperaties die bekend staan als Red Christmas, uitgevoerd door de Sandinistische regering. Ze studeerde vier beroeps-carrières en is de stem geworden van de inheemsen van de Caribische kust die worden uitgeroeid

Je hebt je gemeenschap verlaten met Red Christmas. Hoe was dat?

Ik werkte toen als verpleegster in Bluefields. Ik was er niet op het moment dat het begon, maar ik werd daarheen overgeplaatst en ervoer persoonlijk de verdrijving van mijn gemeenschappen als verpleegster. Toen ik in het zuiden was (Bluefields), zocht het ministerie van Volksgezondheid verpleegsters die Miskito spraken en ik heb me aangemeld als vrijwilliger.

What happened with your family?

My grandmother lost her house, her animals, they took her to Puerto Cabezas and she stayed in the home of a cousin. I went to the settlements where all the people the government had removed were found. More than 200 communities. Four settlements known as Tasba Pri (Free Land): Wasminona, Sahsa, Sumubila, and Columbus. For me it was devastating.

Was life very difficult there?

Of course, we lived in tents. I built the clinics with the community from bamboo. I worked 29 communities with a mobile brigade that I organized and prepared within nine months. In the Wasminona settlement, it was just Miskitos, and another, Españolina, Mayangna people. I also treated poor peasants who lived there.

Did you support the Sandinista Revolution?

In my youth I did, because I felt that they were talking about a progressive philosophy. I felt that they were going to improve the conditions of the indigenous and Afro-descendent peoples. That we were no longer going to be excluded from national development. But when I began to see all the destruction that they did, the human rights violations, then in 1988 I made the decision to resign. At that time a professional who resigned was persecuted. I said that I was going to study. But I was never a member of the party.

At what time did you begin to get interested in human rights?

When I saw that they forcibly displaced people without their consent. I remember the grandmothers asking the members of the Army that at least they should let them take a sheet or a pot, and they said no, that for national sovereignty they had to remove them from there. Even though I felt that I was helping my community through my profession, I felt that as a nurse they were not listening to my opinion, and at that moment I could not choose a profession that subordinated me to the State. So, I chose Law.

Wat is er met je gezin gebeurd?

Mijn grootmoeder verloor haar huis en haar dieren, ze brachten haar naar Puerto Cabezas en ze verbleef in het huis van een neef. Ik ging naar die nederzettingen waar alle mensen terug gevonden werden, die de regering had verdreven. Meer dan 200 gemeenschappen. Vier nederzettingen die bekend staan als Tasba Pri (vrij land): Wasminona, Sahsa, Sumubila en Columbus. Voor mij was het verschrikkelijk.

Was het leven daar erg moeilijk?

Natuurlijk woonden we in tenten. Ik heb de klinieken van bamboe gebouwd samen met de gemeenschap. Ik werkte in 29 gemeenschappen met een mobiele brigade die ik binnen negen maanden organiseerde en voorbereidde. In de nederzetting Wasminona waren het gewoon Miskitos en in andere waren het Españolina, Mayangnas. Ik behandelde ook arme boeren die daar woonden.

Heeft u de Sandinistische revolutie gesteund?

In mijn jeugd deed ik dat, omdat ik het gevoel had dat ze het over een progressieve filosofie hadden. Ik had het gevoel dat ze de omstandigheden van de inheemse volken en de volken met Afrikaanse voorouders zouden verbeteren. Dat we niet langer zouden worden uitgesloten van nationale ontwikkeling. Maar toen ik alle vernietiging begon te zien die ze hadden aangericht, de mensenrechtenschendingen, nam ik in 1988 het besluit om af te treden. Op dat moment werd een beroepskracht die opstapte vervolgd. Ik zei dat ik ging studeren. Maar ik was nooit lid van de partij.

Op welk tijdstip begon u belangstelling te krijgen voor mensenrechten?

Toen ik zag dat ze mensen onder dwang verdreven zonder hun toestemming. Ik herinner me dat de grootmoeders de leden van het leger vroegen of ze hen tenminste een laken of een pot mochten laten meenemen, en ze zeiden nee, dat zij voor nationale soevereiniteit verdreven moesten worden. Hoewel ik het gevoel had dat ik mijn gemeenschap hielp met mijn beroep, had ik het gevoel dat ze niet naar mijn mening als verpleegster luisterden en op dat moment kon ik geen beroep kiezen dat me ondergeschikt maakte aan de overheid. Dus koos ik voor rechten.

Do you believe that there is a confrontation between the Pacific and the indigenous communities of the Caribbean?

What exists is institutionalized discrimination on the part of the State of Nicaragua. It is not a matter of Northern Pacific – Coastal Pacific, but rather that there are different types of discrimination or racism that the system has been creating.

Cultural racism.

Of course. When I was studying Law in the UCA and spoke Miskito with other young women, they would tell me, "hey, don't speak that here, here we are in Nicaragua". But they were not to blame, when you analyze properly that pyramid of colonialization. Making some believe that they are better than others. I have felt discrimination since my childhood. In the legislation in the time of Somoza they spoke about bastard children. Children within marriage had more privileges than ones outside of marriage, like myself.

Is that racism also manifested among different indigenous ethnic groups? For example, between Miskitos and Mayangnas...

There are different forms of racism, but internal colonialization and external colonialization have been promoting it. The person who has power and economic resources is the person from the Pacific, who speaks Spanish, to whom the bank can make loans, and then when he works that loan in the Coast, he goes to look for someone who is fluid in Spanish, and then the Spanish person is going to look for an Afro-Descendent person because he speaks English and can have a relationship with an export business, and then comes the Miskito, and then the Mayangna, and so on. And the State, instead of establishing equality, has promoted it (racism). There you see it, most of the people who are in power right now are Afro-descendent. Of course, this has created racism between Miskitos and Mayangnas or between Miskitos and Afro-descendants and vice versa.

Geloof u dat er een confrontatie bestaat tussen de kust van de Stille Oceaan en de inheemse gemeenschappen van het Caribisch gebied?

Wat er bestaat, is geïnstitutionaliseerde discriminatie door de overheid van Nicaragua. Het is geen kwestie van Northern Pacific - Coastal Pacific, maar eerder dat er verschillende soorten discriminatie of racisme zijn die het systeem heeft gecreëerd.

Cultureel racisme.

Natuurlijk. Toen ik rechten studeerde aan de UCA en Miskito sprak ik met andere jonge vrouwen, zeiden ze tegen me: "Hé, spreek dat niet hier, hier zijn we in Nicaragua". Maar het is hen niet kwalijk te nemen, als je die piramide van kolonisatie goed analyseert. Sommigen laten je geloven dat ze beter zijn dan anderen. Ik voel me sinds mijn jeugd gediscrimineerd. In de wetgeving in de tijd van Somoza spraken ze over bastaardkinderen. Kinderen binnen het huwelijk hadden meer privileges dan kinderen buiten het huwelijk, zoals ik.

Komt dat racisme ook tot uiting bij verschillende inheemse etnische groepen? Bijvoorbeeld tussen Miskitos en Mayangnas ...

Er zijn verschillende vormen van racisme, maar interne kolonisatie en externe kolonisatie hebben het bevorderd. De persoon die over macht en economische middelen beschikt, is de persoon van de Stille Oceaan, die Spaans spreekt, aan wie de bank leningen kan verstrekken, en wanneer hij met die lening aan de kust gaat werken, gaat hij op zoek naar iemand die vloeiend Spaans spreekt, en dan gaat de Spaanse persoon op zoek naar een andere persoon met Afrikaanse voorouders omdat hij Engels spreekt en een relatie kan hebben met een exportbedrijf, en dan komt de Miskito, en dan de Mayangna, enzovoort. En de overheid heeft, in plaats van gelijkheid te bewerkstelligen, dit racisme bevordert. Daar zie je het, de meeste mensen die op dit moment aan de macht zijn, zijn mensen met Afrikaanse voorouders. Dit heeft natuurlijk tot racisme geleid tussen Miskitos en Mayangnas of tussen Miskitos en mensen met Afrikaanse voorouders en vice versa.

What does the figure of the settler mean for you at this time?

This word settler we did not start using. It came from the communities. Law 445, the Law of Communal Property, talks about "third parties", and a third party is a natural or legal entity that has come to occupy their land without their consent and without any document. The law says that those people who are third parties who have an agrarian reform title from before 1987 will be recognized, will be respected. There are other people who have come but did not have any type of title and have occupied the land in an illegal way, but continue being third parties. When the massive invasion began, I began to hear "settlers" in some assemblies. Settlers and third parties. What is a settler for you? I asked in an assembly with approximately 200 indigenous. For us, they told me, third parties are those who the law mentions, but settlers are the people who have come to occupy our lands after the government gave us land titles. The government wants to take over everything and is sending these people to our land to settle it. They [the indigenous] call "third parties" those poor peasants who already were living with them and who have been respectful of the traditional norms. The settlers are not respectful. They are people who are armed, who do not respect neither the ancestors nor the traditional authorities, they have carried out kidnapping and murders.

Do they see the settlers as enemies?

They see them as people who they cannot live with.

Is there a war?

I would not say that it is a war. The State of Nicaragua has promoted the invasion of the settlers through concessions and permits to usurp the ownership of the land. They do not believe in communal property. The municipal governments themselves order that taxes be collected on the felling of the forests and extractive activities. It is not a declared war, but institutionalized discrimination. The State of Nicaragua has never protected communal property as it protects private property. It is a form of racial discrimination.

Wat betekent de figuur van de kolonist op dit moment voor jou?

Wij zijn niet begonnen om dit woord kolonist te gebruiken. Het kwam uit de maatschappij. De wet 445, de wet van gemeenschappelijk bezit, spreekt over "derden", en een "derde" is een natuurlijke of juridische entiteit die land bezet zonder toestemming van hen en zonder enig document. De wet zegt dat mensen die derde partij zijn en die een titel voor landbouwhervorming hebben van vóór 1987, zullen worden erkend. Er zijn andere mensen die zijn gekomen maar geen enkele titel hadden en het land op illegale wijze hebben bezet, maar nog steeds derde partijen zijn. Toen - aan het begin van de massale invasie (van onbekende mensen in het Miskito gebied) - begon ik in sommige bijeenkomsten "kolonisten" te horen. Kolonisten en derden.

Wat is een kolonist voor jou, vroeg ik tijdens een bijeenkomst met ongeveer 200 inheemsen. Voor ons, zo vertelden ze me, zijn derde partijen degenen die de wet noemt, maar kolonisten zijn mensen die ons land zijn komen bezetten nadat de regering ons landtitels had gegeven. De regering wil alles overnemen en stuurt deze mensen naar ons land om zich daar te vestigen. Zij [de inheemsen] noemen 'derden' die arme boeren die al bij hen woonden en die de traditionele normen respecteerden. De kolonisten zijn niet respectvol. Het zijn mensen die gewapend zijn, die noch de voorouders noch de traditionele autoriteiten respecteren, ze hebben ontvoeringen en moorden gepleegd.

Zien de inheemsen de kolonisten als vijanden?

Ze zien ze als mensen met wie ze niet kunnen leven

Is er daar een oorlog

Ik zou niet zeggen dat het een oorlog is. De overheid van Nicaragua heeft de invasie van de kolonisten bevorderd door middel van concessies en vergunningen om zich het eigendom van het land toe te eigenen. Ze geloven niet in gemeenschappelijk bezit. De gemeentelijke overheden geven zelf opdracht om belastingen te heffen op het kappen van bossen en winningsactiviteiten. Het is geen verklaarde oorlog, maar geïnstitutionaliseerde discriminatie. De staat Nicaragua heeft nooit het gemeenschappelijk bezit beschermd, aangezien het privé bezit beschermt. Het is een vorm van rassendiscriminatie.

Is the survival of the indigenous in Nicaragua in danger?

Of course it is. Just like it happened to the indigenous brothers and sisters in the Pacific, Center and Northern Nicaragua. What they tell is something very similar. They left them without land and have denied them their autonomy. They want to exterminate us, create ethnocide, because by uprooting [indigenous] where there is a greater population of settlers within indigenous lands, they are going to try to dominate the other population. Ethnocide is that in addition to losing our territory, this generation loses their cultural identity. You should see the letters from the settlers.

They murder and leave letters with a stake in the body of a Miskito, or they leave letters in plastic bags tied to a tree where the indigenous pass by. They tell them, "You the Miskitos – they use a very degrading word, they call them "flies"^[1]– must understand that you have no government. The government protects us. And as Nicaraguans that we are, we have rights to these lands. You are never going to get rid of us". We have several notes. They are harsh messages.

Have you gone to the Police or the Army to seek protection? Do you have any backing from these institutions?

At no time. When the communities call me to advise them, we tell them, "First go to the closest military post and tell them to accompany you." Example, when there is a kidnapping. The Army and the Police have told them that they have no authorization from their hierarchy to provide them accompaniment. But if we go in our boats and we go to meet with them, then we are stopped and seized by the Army.

It could be said that this State does not respect the rights of other citizens as well. Let us say that it is more egalitarian in its abuse.

The crisis of the indigenous is not from 2018. We were already experiencing it and it was getting worse, from intimidation, death threats to murders, kidnappings and disappeared indigenous. The Nicaragua society was not sensitive to the fact that they were killing us. It was in 2018, with the human right crisis which got worse in the country, that many of the civil society organizations have recognized it. The students even have apologized, "We would hear about that, but we didn't pay attention to it." And we continue struggling within this crisis because in the midst of the struggle of the country, the struggle of the

Is het voortbestaan van de inheemsen in Nicaragua in gevaar?

Natuurlijk is dat zo. Net zoals het is gebeurd met de inheemse broeders en zusters in de Pacific, Centre en Noord-Nicaragua. Wat ze vertellen, lijkt erg op elkaar. Ze lieten hen zonder land achter en hebben hun de autonomie onttrokken. Ze willen ons uitroeien, een etnocide creëren, want: door het uitroeien [van inheemse] zullen zij, als er een grotere populatie kolonisten in inheems land is, de inheemse bevolking onwortelen, en zullen ze proberen de andere bevolking te domineren. Etnocide is dat, deze generatie verliest niet alleen hun territorium, maar ook hun culturele identiteit. Je zou de brieven van de kolonisten moeten zien. Ze vermoorden en laten brieven achter aangebracht aan het lichaam van een Miskito, of ze laten brieven achter in plastic zakken die aan een boom zijn vastgemaakt waar de inheemsen voorbij komen. Ze zeggen tegen hen: "Jullie, de Miskito's - ze gebruiken een zeer vernederend woord, ze noemen ze" vliegen "[1] - moeten begrijpen dat jullie geen regering hebben. De overheid beschermt ons. En als Nicaraguanen die we zijn, hebben we rechten op deze stukken land. Je raakt ons nooit meer kwijt ". We hebben verschillende van deze brieven. Het zijn bedreigende, harde boodschappen.

Ben je naar de politie of het leger gegaan om bescherming te zoeken? Heeft u steun van deze instellingen?

Nooit. Als de gemeenschappen me vragen om hen te adviseren, zeggen we: "Ga eerst naar de dichtstbijzijnde militaire post en zeg dat ze je moeten vergezellen." Bijvoorbeeld bij een ontvoering. Het leger en de politie hebben hun verteld dat ze geen toestemming hebben van hun leidinggevendenden om hen te begeleiden. Maar als we met onze boten gaan en hen gaan ontmoeten, worden we tegengehouden en gegrepen door het leger.

Je zou kunnen zeggen dat deze overheid ook de rechten van andere burgers niet respecteert. Laten we zeggen dat zij meer egalitair is in haar misbruik.

De crisis van de inheemsen is niet pas van 2018. We hadden het al meegemaakt en het werd erger, van intimidatie, doodsb bedreigingen tot moorden, ontvoeringen en verdwenen inheemsen. De samenleving in Nicaragua was niet gevoelig voor het feit dat ze ons doodden. Het was in 2018, toen de mensenrechtencrisis in het land erger werd, dat veel maatschappelijke organisaties het hebben erkend. De studenten hebben zelfs hun excuses aangeboden: "Dat hadden het wel gehoord, maar we hebben er geen aandacht aan besteed." En we blijven worstelen binnen deze crisis, want temidden van de algemene strijd van het land kan de strijd

indigenous and Afro-descendent people can be made invisible.

Wat does the prize that you just received mean for you?

I have accepted this recognition with a lot of humility, because first of all I am not taking it on in my personal capacity. I have accepted it in the name of the indigenous peoples of Nicaragua. And in particular for those people who have given their lives defending the land. I could not do what I do without those human rights defenders within the communities. This prize comes to make visible this crucial context of the people of Nicaragua. It is not the same to say it, the humanitarian, the food crisis that exists. You hear mothers say that they only have food for one meal and that meal is just bananas with salt.

Personal plane

Lottie Cunningham Wren was born 61 years ago in Bilwaskarma, a community along the shore of the Rio Coco, bordering on Honduras, which is known as the Nicaraguan Mosquitia.

She was born outside of marriage but was raised since the age of four months by her paternal grandmother, Elvida Cunningham Davis, a fundamental person in her life. She did not meet her mother until she was 20 years old.

She decided to study Nursing, influenced by an aunt who was a nurse, and because in Bilwaskarma there was a nursing school administered by the Moravian Church. In 1979 when she was one semester short of finishing her major, the Sandinistas closed the school of Bilwaskarma and Lottie Cunningham went to the UPOLI to finish her studies in 1980.

In the home of her grandfather she lived with 11 other cousins. She spoke Miskito and Creole English. When she started school she was forced to learn to speak Spanish. "For us Spanish was very difficult," she says.

van de inheemse bevolking en van de mensen met Afrikaanse voorouders onzichtbaar worden gemaakt.

Wat betekent de prijs die u zojuist heeft ontvangen voor u?

Ik heb deze erkenning met veel nederigheid aanvaard, omdat ik het allereerst niet voor mij persoonlijk aanvaardt. Ik heb het aanvaard in naam van de inheemse volkeren van Nicaragua. En in het bijzonder voor die mensen die hun leven hebben gegeven om het land te verdedigen. Ik zou niet kunnen doen wat ik doe zonder die mensen, die binnen de gemeenschappen voor de verdediging van de mensenrechten opkomen. Deze prijs is bedoeld om deze cruciale context van de bevolking van Nicaragua zichtbaar te maken. Het is niet hetzelfde om het te zeggen, de humanitaire, de voedselcrisis ...dat is er. Je hoort moeders zeggen dat ze maar voedsel voor één maaltijd hebben en dat die maaltijd gewoon bananen met zout is.

Persoonlijke Levensloop

Lottie Cunningham Wren werd 61 jaar geleden geboren in Bilwaskarma, een gemeenschap langs de oever van de Rio Coco, die grenst aan Honduras, dat bekend staat als de Nicaraguaanse Mosquitia.

Ze werd buiten het huwelijk geboren, maar werd sinds de leeftijd van vier maanden opgevoed door haar grootmoeder van vaderskant, Elvida Cunningham Davis, een fundamenteel persoon in haar leven. Ze ontmoette haar moeder pas op haar twintigste.

Ze besloot verpleegkunde te studeren, onder invloed van een tante die verpleegster was, en omdat er in Bilwaskarma een verpleegschool was die beheerd werd door de Moravische Kerk. In 1979, toen ze een semester te kort was voor het afronden van haar major, sloten de Sandinisten de school van Bilwaskarma en ging Lottie Cunningham naar de UPOLI om haar studie in 1980 af te ronden.

In het huis van haar grootvader woonde ze samen met 11 neven en nichten. Ze sprak Miskito en Creools Engels. Toen ze naar school ging, moest ze Spaans leren spreken. "Voor ons was Spaans erg moeilijk", zegt ze.

She has studied Nursing, has a Licentiate in Public Health Administration, Law and Masters degrees in Local Law and another in International Environmental and Human Rights Law. In 1997 she cofounded the Center for Justice and Human Rights of the Atlantic Coast of Nicaragua (CEJUDHCAN), which she currently directs and is the legal representative of 197 communal governments and nine territorial governments.

She is married to an Afro-descendent person and has one son and two granddaughters. "When we got married I told him, "You are clear that you are marrying a woman from the countryside? Are you willing to go with me to my community when I go back?"

[1] In Spanish it is a play on words, "Moscos" means flies, but the area is also known as the Mosquitia

Ze heeft verpleegkunde gestudeerd, een licentiaat in de administratie van de volksgezondheid, rechten en een masterdiploma in lokaal recht en een ander in internationaal milieu- en mensenrechtenrecht. In 1997 was ze medeoprichter van het Centrum voor Justitie en Mensenrechten van de Atlantische kust van Nicaragua (CEJUDHCAN), dat ze momenteel leidt en de wettelijke vertegenwoordiger is van 197 gemeentelijke regeringen en negen territoriale regeringen.

Ze is getrouwd met een persoon met Afrikaanse voorouders en heeft een zoon en twee kleindochters. 'Toen we trouwden, zei ik tegen hem:' Weet u zeker dat u met een vrouw van het platteland trouwt? Ben je bereid om met me mee te gaan naar mijn gemeenschap als ik terugga? "

[1] In het Spaans is het een woordspeling, "Moscos" betekent vliegen, maar het gebied staat ook bekend als de Mosquitia

Het interview is waarschijnlijk oorspronkelijk in het Spaans in La Pensa afgedrukt. De Engelse versie komt waarschijnlijk van www.peacewinds.org. Maar is ook daar niet meer te vinden. Nederlandse vertaling: Christine Welschen